

10 e Kamer

Nr. 64/04
VAN HET PARKET

Nr. C/429/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

na lussenarrest van 10/11/2005 met
nr. 96.081

21 maart 2008

not. 66.97.114/99 van het Openbaar Ministerie

en de burgerlijke partijen:

1. , landbouwer en zijn echtgenote
2. landbouwster, samenwonende te

Tegen:

Nr. , geboren te op
, wonende te ;

Verdacht van :

A. Met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.2°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, werken te hebben uitgevoerd die het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, thans gewijzigd ingevolge het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd 18 mei 1999 als volgt:

Met overtreding van de artikelen 3,4, 19,99§1.4°, 146, 147, 149en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke

stedenbouwkundige vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder _____ met een oppervlakte van respectievelijk 41 a80ca, 8a70ca, 6a20ca en 37a50ca. gelegen te _____ eigendom van voornoemd, krachtens een akte van verdeling erfenis, verleden door het ambt van notaris _____ te _____ op 27 februari 1991, met name :

A.1. te _____ op een niet-gekend tijdstip in de periode van 12 januari 1998 tot 9 mei 1998:

het aanbrengen van een reliëfwijziging door ophogingswerken (tot 1,17 m). niet conform de op 4 september 1997 verleende bouwvergunning

A.2 te _____ in de periode van 10 mei 1998 tot 13 juni 2003

het instandhouden van bovenvermelde reliëfwijziging, uitgevoerd in strijd met de op 4 september 1997 verleende bouwvergunning te nadele van _____

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te leper van 24 november 2003, 9de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de tenlastelieggingen A1 tot en met A2 in hoofde van de beklagde bewezen.

Veroordeelt de beklagde _____ voor de feiten A1 en A2 samen tot een geldboete van € 250, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op € 1.250 of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen.

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:
€ 125 x 40 opdecimen, hetzij € 625 of 37 dagen, effectief
€ 125 x 40 opdecimen, hetzij € 625 of 38 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar.

Rechtdoende omtrent de herstellvordering:

Beveelt beklagde _____ om de aanpassingswerken aan het terrein kadastraal gekend onder _____ met een oppervlakte van respectievelijk 41a80ca, 8a70ca, 6a20ca en 37a50ca gelegen te _____ eigendom van beklagde,

met name afgraven van het perceel tot de toegestane ophoging van 30 cm alsook het afvoeren van de overtollige grond naar de daartoe voorziene stortplaatsen, binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis uit te voeren. Bij gebreke aan uitvoering binnen deze termijn wordt beklagde veroordeeld tot befaling van een dwangsom van € 250 per dag ten voordele van de bevoegde overheden.

Beveelt dat de gemachtigde ambtenaar van ambtswege in de uitvoering kan voorzien voor het geval de aanpassingswerken niet binnen de gestelde termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis worden uitgevoerd.

Zegt voor recht dat huidig vonnis wordt vermeld op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit, op de wijze bij artikel 84 van de Hypotheekwet voorgeschreven.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van € 10, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op éénmaal € 50.

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 120,30

Verwijst de beklaagde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 25 zoals bepaald bij artikel 1 van het K.B. dd. 29 juli 1992, in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992, zoals gewijzigd door artikel 1 K.B. dd. 23 december 1993.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en deels gegrond en veroordeelt dienvolgens de beklaagde om te betalen aan de som van € 1.500 in hoofsom, meer de moraloire vergoedende rente vanaf 12.01.1998 tot 27.10.2003, meer de gerechtelijke vergoedende rente vanaf 27.10.2003 tot de dag der betaling.

Verklaart het meergevorderde zonder voorwerp respectievelijk ongegrond.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 december 2003 door de beklaagde
- 9 december 2003 door het openbaar ministerie.

Bij tussenarrest van deze kamer van het hof van 10 november 2005, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de hogere beroepen en het incidenteel hoger beroep ontvankelijk doch alvorens ten gronde te beslissen zowel op strafrechtelijk als op burgerrechtelijk gebied:

Nodigt de partijen uit desgewenst hun verdediging voor te dragen omtrent de eventuele heromschrijving van de telastleggingen zoals volgt:

“ te

A. bij inbreuk op artikel 42 § 1.2°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid. en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het

verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgeemeester en schepenen ter zake het perceel kadastraal gekend

1. op een niet gekend tijdstip in de periode van 12 januari 1998 tot en met 9 mei 1998:

het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd

2. in de periode van 10 mei 1998 tot en met 30 april 2000:

de onder A.1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden

B. bij inbreuk op artikel 99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1° en derde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning ter zake het perceel kadastraal gekend

in de periode van 1 mei 2000 tot 13 juni 2003:

de onder A.1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden "

Nodigt het Openbaar Ministerie uit te laten overgaan tot identificatie en verhoor van:

- de verantwoordelijke van de _____ (in voorkomend geval met voeging van een eensluidend verklaard afschrift van de desbetreffend opgestelde factuur);
- de personeelsleden van de Technische Dienst van _____ die ter zake destijds ter plaatse hebben opgemeten.

Belast landmeter-expert

met een deskundigenonderzoek, met als opdracht:

- 1) kennis te nemen van het strafdossier alsook van de feitelijke inlichtingen die de partijen desbetreffend zullen mededelen;
- 2) het perceel kadastraal gekend _____ te onderzoeken, in aanwezigheid, minstens na behoorlijke oproeping van de partijen en hun raadslieden, en na zo nodig de medewerking en de raad van specialisten te hebben ingewonnen, advies te verstrekken omtrent de mate van nivellering en/of ophoging van vermeld perceel;

- 3) alle terzake nuttige en dienstige inlichtingen te verstrekken en de opmerkingen van de partijen op zijn voorverslag op te tekenen en te beantwoorden;
- 4) van dit alles een met redenen omkleed en onder eed bevestigd verslag op te stellen, dat zal worden neergelegd ter correctionele griffie van het Hof alhier binnen de vier maanden na het aanvaarden van zijn opdracht.

Zegt dat indien de deskundige zijn verslag niet kan inleveren binnen de gestelde termijn zoals hierboven bepaald, hij gehouden is overeenkomstig artikel 975 van het Gerechtelijk Wetboek aan het Hof in een met redenen omkleed verzoekschrift om de verlenging van de termijn te verzoeken, en dit vooraleer de gestelde termijn verstreken is.

Zegt dat de deskundige bij de uitvoering van zijn opdracht de voorschriften van de artikelen 962 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek moet naleven met betrekking tot het deskundigenonderzoek die verenigbaar zijn met de wetsbepalingen en de beginselen van de strafvordering, waaronder deze die het contradictoir karakter van het deskundigenonderzoek waarborgen, zoals de uitnodiging van de partijen en hun raadslieden tot het bijwonen van de verrichtingen van de deskundige, het afderen van de mondelinge verklaringen hierbij van de partijen, zo deze aanwezig zijn, de mededeling van zijn verslag in voorlezing aan partijen en het beantwoorden in zijn definitief verslag van hun eventuele ter zake dienende opmerkingen.

Zendt de zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van **donderdag 11 mei 2006 om 14.00 uur.**

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 7 februari 2008 in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester
voor meester beiden advocaat aan
de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van meester
advocaat aan de balie te

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van 7 februari 2008 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. De telastleggingen dienen te worden verbeterd zoals nader aangegeven in randnummer 3 van het tussenarrest van 10 november 2005, hiervoor vermeld.

Van deze aanpassingen werd aan de partijen kennis gegeven. De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Telkens hierna naar de telastleggingen wordt verwezen betreft het de telastleggingen zoals hiervoor verbeterd.

3.1. Het onder A.1 aan [] te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1 4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

3.2. Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. [] van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan [] vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 14 augustus 1979, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is agrarisch gebied met bijzondere waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

4. Voor zover bewezen zijn de feiten ten grondslag liggend aan de telastleggingen A.1, A.2 en B in hoofde van de beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is 12 juni 2003. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

5.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek, het aanvullend onderzoek zoals gevraagd door het hof bij tussenarrest van 10 november 2005, de bevindingen van landmeter-expert

naar aanleiding van het bij voornoemd tussenarrest bevolen deskundigenonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1, A.2 en B bewezen.

5.2.1. De beklaagde, die eigenaar is van een perceel weiland gelegen te _____ achter de woning _____
_____ kadastraal gekend onder _____

_____ kreeg op 4 september 1997 van het college van burgemeester en schepenen van _____ een bouwvergunning tot wijziging van het reliëf van voornoemd perceel namelijk tot ophoging van het perceel tot maximum 30 cm boven het maaiveld.

Op 5 oktober 1999 stelde de bevoegde ambtenaar bij de afdeling ROHM _____ een proces-verbaal van vaststelling op waarin hij verklaarde op het perceel weiland, toebehorend aan de beklaagde, een wederrechtelijk in stand houden van een aangebrachte reliëfwijziging door het ophogen van het perceel weiland (tot 1,17 m), niet conform de vergunning van 4 september 1997, te hebben vastgesteld.

Volgens de beklaagde werden de werken, waartoe hij in 1998 opdracht gaf aan _____ reglementair uitgevoerd.

In het kader van het aanvullend onderzoek verklaarde _____ nodeloze bestuurder van _____ op 31 januari 2006 aan de politie

"...Het is zo dat onze firma nivellerings- en ophogingswerken heeft uitgevoerd op een perceel weiland gelegen te _____ kadastraal gekend onder _____

Dit in opdracht van Mr. _____ De werken zijn gestart op 12/01/1998 en werden beëindigd op 09/05/1998. Hiervoor werd eerst de teelaarde afgegraven en werden de percelen opgevoerd met de propere eerder gele aarde, waarna de teelaarde opnieuw als deklaag wordt aangebracht.

Op uw vraag of de grond daar tot 1,17 m werd opgevoerd moet ik dit zeker ontkennen. Hoeveel daar dan wel werd opgehoogd kan ik niet zeggen. Ik kan daar nog moeilijk over oordelen. Het is te lang geleden. Het is inderdaad zo dat het wel hoog oogt op de percelen, maar dit komt doordat de gracht tussen de percelen werd uitgenivelleerd om een goede afwatering te verzekeren en doordat de weideafsluiting naast het talud staat aan de laagste kant. Hierdoor geeft dit een vertekend beeld, maar die grond werd zeker geen 1,17 m opgevoerd

U vraagt mij een voor eensluidend afschrift van de factuur die toen voor de werken werd opgesteld. Ik moet zeggen dat er geen factuur werd opgesteld. In die tijd was dat niet gebruikelijk omdat wij als firma toen blij waren dat we ergens met onze restgrond naartoe konden. Wij waren als firma blij dat we onze grond kwijtraakten en de boeren content dat ze de grond konden krijgen voor dergelijke nivelleringswerken. (...)"

5.2.2. De door het hof met voormelde opdracht aangestelde deskundige landmeter-expert _____ vermeldt in zijn deskundigenverslag dat de enige mogelijkheid tot bestatiging van de

uitgevoerde werken het nemen van grondstalen was, waarmede partijen op het plaatsbezoek instemden.

Hij vermeldt verder:

"Bedoeling van de staalnames is om aan de hand van de monsters de ophoging te bepalen.

Het is namelijk zo dat uit de verklaringen van de partijen blijkt dat de ondergrond voornamelijk uit klei bestaat en dat er op de weide bijna geen toelaarde aanwezig was. De weide lag redelijk vlak.

De grond lag drassig en er was bijna geen grasgroei.

De kleilaag kwam er – op een paar centimeters na – bij manier van spreken aan de oppervlakte.

*Als er ophoging van de grond is gebeurd moeten de grondstalen volgende lagen tonen : - ophogingsmateriaal : x centimeter
- ondergrond : klei*

Van de plaatsen waar de staalnames zijn gebeurd is de hoogte gemeten ten opzichte van de wegas ter hoogte van de uitweg aan de

Op het bijgevoegd plan zijn de hoogtes aangeduid samen met de plaats van de opname van de stalen."

Bij de grondsonderingen uitgevoerd tot een diepte van 1,50 m werd in alle boorpunten als eerste laag een klei/zandachtige en licht puinhoudende grond teruggevonden tot een diepte variërend van 60 tot 80 cm. Daaronder werd, behalve in boorpunt 4, een laag klei teruggevonden, variërend van kleur van blauw groen, licht blauw, bruin groen tot lichtbruin grijs, telkens weinig zandhoudend en aardvochtig. In boorpunt 4 werd onder de laag klei/zandachtige grond, op een diepte van 75 cm tot 1,10 m een laag zand, groen, weinig kleihoudend en aardvochtig teruggevonden en op een diepte van 1,10 m tot 1,50 m een laag groenblauwe klei.

In zijn voorverslag besluit de deskundige uit de hoogtemeting en de gedane boringen:

"1. dat ter hoogte van het profiel 1 (de boringen 1, 7 en 6) een laag klei/zandachtige en licht puinhoudende grond is aangebracht met een dikte variërend van 60 tot 70 cm (op plan arcering Profiel 1)

2. dat ter hoogte van het profiel 2 (de boringen 3, 4 en 5) een laag klei/zandachtige en licht puinhoudende grond is aangebracht met een dikte variërend van 75 tot 80 cm (op plan arcering Profiel 2)".

De beklaagde kon zich niet akkoord verklaren met de bevindingen van de gerechtsdeskundige en verwees voor de motivering van zijn standpunt naar een nota van de door hem geraadpleegde landbouwkundig ingenieur

In deze nota verwijst ir. [naam] uitgebreid naar de bodemkaart die aangeeft dat de bodem van de percelen die door de beklaagde worden opgehoogd zandleemgronden zouden zijn en geen kleigronden. Hij

concludeert dat op grond van de bodemkaart de conclusie van de gerechtsdeskundige niet gefundeerd is. Er zouden geen andere elementen zijn die de stelling ondersteunen dat de percelen met meer dan 30 cm zou hebben opgehoogd en de gerechtsdeskundige zou ook geen rekening gehouden hebben met de verklaring van de aannemer die de percelen heeft opgehoogd.

De deskundige ontmoette deze opmerkingen en meldde:

"1. De boringen met staalname zijn in tegenspraak met de bodemkaart.

Onafgezien van wat daaruit te besluiten valt – bv dat de bodemkaart voor deze zone toute informatie geeft – is het eigenlijk van geen belang hoe de bodem aldaar is samengesteld. De opdracht van de deskundige beperkt zich tot het verstrekken van advies omtrent de mate van nivellering en/of ophoging van de percelen in kwestie.

Ook de aard van het (de) gebruikte materialen is van geen belang. Of deze deels afkomstig zijn van een aldaar al dan niet tijdens de oorlog vernietigd boerderijtje is niet de vraag.

2. De resultaten van de boringen bevestigen de verklaringen die in dit dossier zijn afgelegd namelijk :

- dat de percelen in kwestie zijn opgevoerd met restgronden die zijn aangevoerd,*
- dat voorafgaand aan de werken de teelaarde werd afgegraven."*

De deskundige besluit vervolgens:

"Uit de resultaten van de hoogtemeting en de gedane boringen valt te besluiten dat de percelen in kwestie zijn opgehoogd met restgronden na afgraving van de teelaarde. De ophoging varieert van 60 tot 80 centimeter.

Van deze ophoging moet de oorspronkelijke dikte van de laag teelaarde in aftrek worden genomen om tot het eigenlijke hoogteverschil te komen met de op 04.09 1997 afgeleverde bouwvergunning voor de ophoging van de percelen in kwestie met maximum 30 cm. In voorkomend geval is de dikte van deze laag teelaarde te ramen op 0,10 meter.

Ook is af te leiden dat het oorspronkelijk niveau ten opzichte van het vaste hoogtepunt in de weg van de (-10,00) 8,90 moet zijn geweest (8,80 oorspronkelijk niveau + 0,10 teelaarde). De toegestane ophoging van 30 cm van de oorspronkelijke percelen geeft een niveau van 9,20 na werken (8,80 oorspronkelijk + 0,1 teelaarde + 0,3 vergund) ten opzichte van het vaste hoogtepunt in de weg (10,00)

De huidige gemeten hoogten van het terrein variëren van 9,35 tot 9,86.

Om tot de vergunde toestand te komen moet het terrein worden afgegraven met (een) dikte variërend van 0,15 meter tot 0,66 meter (om) tot op een gelijkmatige hoogte van 9,20 meter te komen."

5.3. In weerwil van wat door de beklagde in conclusies wordt aangevoerd om tot het tegendeel te doen besluiten, is de bevinding van de deskundige dat de ophoging van de percelen, na afgraving van de teelaarde, varieert van 60 tot 80 centimeter, oordeelkundig. Het hof sluit zich aan bij deze bevinding. Er is geen noodzaak tot het aanstellen van een nieuwe deskundige met dezelfde opdracht als deze gegeven aan Ir.

Het wordt niet betwist dat er een ophoging van de percelen plaatsvond.

Indien vóór de ophoging van de percelen het bodemprofiel tot op een diepte van minstens 60 cm zou bestaan hebben uit zandleemgrond, zoals door Ir. wordt voorgehouden op grond van de door de bodemkaart verstrekte informatie, dan hadden de staalnames dit moeten aantonen. Dit is niet het geval.

Thans werd boven een dieper liggende laag kleigrond een weliswaar van hoogte variërende, doch qua samenstelling homogene laag klei/zandachtige en licht puinhoudende grond teruggevonden.

omschrijft deze laag grond als ' waarvan de bestanddelen echter zand en leem zijn en niet klei als hoofdbestanddeel met als bijbestanddeel zand zoals het geval is voor de eerste teruggevonden homogene grondlaag.

Aangezien bij de boringen geen zandleemgrond werd teruggevonden, is hiermede op het terrein aangetoond dat – anders dan vermeld in de theoretische, niet feilloze bodemkaart – de bodem van de percelen die werden opgehoogd geen zandleemgronden zijn doch wel degelijk kleigronden.

Overigens zou volgens Ir. de bovenste teruggevonden grondlaag, die hij omschrijft als een zandleemsubstraat, niet te onderscheiden zijn van het ophogingsmateriaal.

Het is nochtans niet aannemelijk dat de door de opgevoerde grond - door de gedelegeerd bestuurder van deze firma omschreven als restgrond - qua samenstelling niet zou te onderscheiden zijn van de oorspronkelijke bovenste laag grond.

De bij de boringen en staalnames teruggevonden bovenste laag grond betreft de aangebrachte laag ophogingsmateriaal, te onderscheiden van de oorspronkelijke bovenste grondlaag (juist onder de teelaarde).

De gerechtsdeskundige besloot derhalve terecht dat de theoretische informatie verstrekt door de bodemkaart voor de kwestieuze percelen foute informatie betreft.

Anders dan voorgehouden door de beklagde baseerde de gerechtsdeskundige zich niet op de informatie bekomen van de betrokken partijen om tot voornoemde bevindingen te bekomen. Wel bleek naderhand dat de resultaten van de boringen en staalnames de tijdens het plaatsbezoek (zowel door de aanwezige burgerlijke partij

Marc Haghedooren als door de beklaagde) afgelegde verklaring dat de ondergrond (vóór ophoging) voornamelijk uit klei bestaat, bevestigde.

Uit het deskundigenverslag blijkt dat de gerechtsdeskundige kennis nam van de verklaring van de afgevaardigd bestuurder van die echter geen afbreuk kon doen aan de resultaten van de hoogtemetingen en boringen. Feit is dat niet (meer) kon zeggen hoeveel ter plaatse werd opgehoogd. Wel was hij zeker dat dit geen 1,17 meter was, hetgeen ook niet het geval blijkt geweest te zijn. Aan zijn verklaring dat de aangevoerde aarde "propere, eerder gele aarde" was en dat na de ophoging van de percelen de vóór ophoging afgegraven teelaarde opnieuw als deklaag werd aangebracht, kan geen geloof gehecht worden. Er werd immers geen "propere, eerder gele aarde" teruggevonden doch wel tot op een diepte van 60 tot 80 cm donkerbruine licht puinhoudende aarde. Ook werd geen aangebrachte laag teelaarde teruggevonden op het perceel.

5.4. Aangezien de beklaagde slechts beschikte over een vergunning voor de ophoging van de percelen tot maximum 30 cm, terwijl de percelen, na verwijdering van de laag teelaarde - waarvan de dikte door de gerechtsdeskundige geraamd werd op 10 cm - varieerde van 60 tot 80 centimeter, maakte de beklaagde zich schuldig aan de hem te last gelegde onvergunde aanmerkelijke reliëfwijziging van de bodem en het in stand houden van deze toestand gedurende de periodes vermeld in de telastleggingen A.2 en B. Dergelijke ophoging is gelet op de ligging van het goed in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, de uitgestrektheid ervan en de wijziging van de aard van het terrein van een drassige weide naar een niet drassige weide met veranderde fauna en flora tot gevolg, wel degelijk te beschouwen als een vergunningsplichtige aanmerkelijke reliëfwijziging.

6.1. De beklaagde roept terecht in dat de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), ondertekend te Rome op 4 november 1950 is overschreden. De behandeling van deze zaak heeft buitensporige vertraging opgelopen, waardoor artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.), opgemaakt te New-York op 19 december 1966 is geschonden.

De redelijke termijn neemt een aanvang op de datum dat de beklaagde in verdenking wordt gesteld of wanneer hij ingevolge een daad van opsporingsonderzoek of van het gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolgung leeft. Dit is hier 24 oktober 2001, datum waarop de beklaagde nopens de feiten voor het eerst werd verhoord door de politie te Het gegeven dat hij voordien reeds in kennis was gesteld van de door de afdeling ROHM in oktober 1999 gedane vaststellingen na een klacht bij deze dienst door de burgerlijke partij in september 1999, doet hieraan geen afbreuk.

Ofschoon nadien enkel nog een aantal inlichtingen gevraagd werden aan de afdeling ROHM en een verhoor plaatsvond van de huidige

burgerlijke partijen. duurde het nog tot april 2003 alvorens het opsporingsonderzoek werd beëindigd. In juni 2003 werd bevel tot dagvaarden van de beklaagde gegeven door de procureur des Konings tegen de zitting van 27 oktober 2003, waarna de eerste rechter vonnis verleende op 24 november 2003.

Nadat door de beklaagde en het openbaar ministerie tijdig hoger beroep werd aangekond tegen dit vonnis, gaf de procureur-generaal weliswaar reeds op 24 februari 2005 bevel tot dagvaarding van de beklaagde om te verschijnen voor het hof op 7 oktober 2005, zijnde bijna twee jaar na het tussengekomen eerste vonnis.

De bij tussenaarrest van 10 november 2005 aangestelde gerechtsdeskundige ving zijn opdracht slechts aan in mei 2006 en beëindigde deze pas in mei 2007, zodat nadat partijen de tijd werd gegeven te concluderen nopens zijn bevindingen, de zaak pas op de terechtzitting van 7 februari 2008 in beraad kon genomen worden.

Gelet op het onnodig tijdsverloop gedurende het opsporingsonderzoek, tussen het aangekond hoger beroep en de inleidingszitting voor het hof en naar aanleiding van het bevolen deskundigenonderzoek is het hof, mede in acht nemend de aanvang van de redelijk termijn, van oordeel dat de artikelen 6.1 EVRM en 14.3.c IVBPR werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

6.2. De beklaagde vraagt in toepassing van artikel 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering de eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken, ondergeschikt slechts een symbolische straf, lager dan de wettelijke minimumstraf op te leggen.

Artikel 21ter in de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalt in zijn eerste lid dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf.

De aard van de bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, brengt mee dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar tevens dat een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft. Bij het bepalen van de strafmaat zal het hof terdege rekening houden met de overschrijding van de redelijke termijn.

7.1. De feiten die aan de bewezen telastleggingen A.1, A.2 en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat aan de beklaagde ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden opgelegd.

7.2. De beklaagde heeft wetens en wilens in landschappelijk waardevol agrarisch gebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, door een heel wat aanzienlijkere dan de hem vergunde ophoging van zijn

perceel weiland te laten uitvoeren en hierdoor in landschappelijk waardevol agrarisch gebied aanmerkelijk het reliëf van de bodem te hebben gewijzigd. Hij heeft tevens deze toestand jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen A.2 en B, in stand gehouden.

Hij heeft daarbij het belang van de gemeenschap, en in het bijzonder van de eigenaars van de aanpalende percelen, bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen.

Slechts een effectieve geldboete van € 500, vermeerderd met de opdecimen, zou een passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de voorschriften terzake dient te houden. Rekening houdend met de miskennis van de redelijke termijn volstaat een effectieve geldboete van € 250, vermeerderd met de opdecimen, als bestraffing.

7.3. De misdrijven worden gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002 doch vóór 1 maart 2004 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, te verhogen is met 40 opdecimen.

7.4. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient de beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp van de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaard feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Hij dient tevens veroordeeld te worden tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmwet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

8.1. Bij brief van 25 mei 2001 met bijlagen (stukken 6 t.e.m. 9) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in toepassing van artikel 149 DORO als herstelmaatregel het uitvoeren van aanpassingswerken zodat de toestand conform is met de vergunning verleend op 4 september 1997, met name:

- het afgraven van het perceel tot de toegestane ophoging van 30 cm,
- het afvoeren van de overtollige grond naar de daartoe voorziene stortplaatsen,

met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken.

Aan de wederrechtelijke toestand als gevolg van het misdrijf werd nog steeds geen einde gesteld : de plaats werd niet aan de vergunde toestand aangepast en er is geen regularisatie van de bestaande toestand overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

In acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, onder meer betreffende de mogelijke nefaste invloeden van elke verandering in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied op fauna en flora, het landschap als geheel en de waterhuishouding, is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de aanpassingswerken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het hof ziet geen redenen om de vordering tot uitvoering van aanpassingswerken zonder gevolg te laten.

Rekening houdend met de afgraving van de laag teclarde vóór de uitgevoerde ophoging en het gegeven dat kan aangenomen worden dat deze 10 cm dik was zoals geraamd door de gerechtsdeskundige, houdt het afgraven van het perceel tot de toegestane ophoging van 30 cm in dat het perceel wordt afgegraven tot op het niveau van maximum 40 cm boven de onderliggende kleilaag, dat zich ten opzichte van het vast hoogtepunt in de weg niet steeds op een gelijkmatige hoogte bevindt.

Voor wat betreft de overtollige grond is het zo dat slechts kan worden bevolen dat deze op een legale manier moet worden verwijderd; er zijn hiertoe meer mogelijkheden dan het afvoeren naar de daarvoor voorziene stortplaatsen.

8.2. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 25 mei 2001 de niet-nakoming van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelot op het jarenlange falmen van de beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden

is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

9.1. De burgerlijke partijen vorderen thans op incidenteel beroep de beklagde te veroordelen tot

a. de betaling van een schadevergoeding van € 2.500, meer vergoedende en gerechtelijke intresten,

b. de afgraving van de percelen nrs. tot de toegestane ophoging van 30 cm boven het maaiveld en het afvoeren van de overtollige grond naar de daartoe voorziene stortplaatsen, dit alles binnen de maand na het in kracht van gewijsde getreden vonnis (sic), onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag vertraging.

c. het herstel in goede staat van de landelijke uitweg die loopt van de Kruiskestraat naar de percelen nrs. binnen de maand na de beëindiging van de onder b vermelde werken, onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag vertraging.

9.2. Door de bewezen misdrijven hebben de burgerlijke partijen schade geleden waarvoor de beklagde alleen aansprakelijk is; hij is er dan ook toe gehouden deze te vergoeden.

9.3.1. Ten onrechte betwist de beklagde elk oorzakelijk verband tussen de door hem uitgevoerde ophogingswerken en de door de burgerlijke partijen aangevoerde verstoorde waterhuishouding en wateroverlast op hun percelen.

Door de gegevens van het strafdossier en het door de burgerlijke partijen voorgelegd fotomateriaal staat vast dat het opgehoogd perceel hoger ligt dan de omringende aangelanden, met een natuurlijke afvloeiing van water naar de lager gelegen percelen als gevolg. Hierdoor komen de gronden van de burgerlijke partij nu meer dan voor de ophoging onder water te staan.

Mocht slechts de vergunde ophoging uitgevoerd zijn, zou zulks niet, minstens niet in de huidige mate, het geval geweest zijn. Dat de burgerlijke partijen dan ook door de wederrechtelijke ophoging meer dan vroeger wateroverlast hebben op hun aanpalende gronden, met een mindere opbrengst en kwaliteit van hun producten staat vast.

Het gegeven dat het afvloeien van het water mogelijks vertraagd wordt ter hoogte van de inbuizing achteraan de weidepercelen aan weerszijden van de toegangsweg, zoals opgemerkt door Ir. doet hieraan geen afbreuk.

Er kan enkel vergoeding worden toegekend voor schade veroorzaakt door de bewezen misdrijven. Over bijkomende schade, die zou veroorzaakt zijn door de na 12 juni 2003 onveranderd gebleven toestand van het perceel weiland van de beklagde, zijnde schade ontstaan buiten de tijdsbepalingen van de toelastleggingen A.1, A.2 en B, heeft het hof niet te oordelen.

De burgerlijke partijen vermelden in hun beroepsconclusiës dat zij incidenteel hoger beroep instelden om reden dat er zich voortdurend bijkomende schade voordeed, zodat zij hun eis tot de aanvankelijk gevorderde schadevergoeding verhoogden. Hieruit blijkt dat de gevorderde schadevergoeding van € 2.500 minstens deels betrekking heeft op schade niet in oorzakelijk verband met de bewezen telastleggingen.

Bij gebrek aan gegevens om de door de burgerlijke partijen geleden schade in oorzakelijk verband met de bewezen telastleggingen meer nauwkeurig te begroten, wordt deze door het hof in billijkheid begroot op € 1.500.

Nu de schade zich gespreid in de tijd voordeed zijn de vergoedende intresten op de schadevergoeding toe te kennen vanaf een gemiddelde datum die kan bepaald worden op 1 januari 2001.

9.3.2. De burgerlijke partijen hebben het recht om te vorderen dat een einde zou worden gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de bewezen misdrijven ter voorkoming van toekomstige schade door het afgraven van het perceel weiland tot de toegestane ophoging van 30 cm. Het leit dat de uitvoering van deze aanpassingswerken wordt bevolen op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in toepassing van artikel 149 DORO staat hieraan niet in de weg.

Wel dient geen gevolg gegeven te worden aan hun vordering de beklagde te veroordelen de overtollige grond af te voeren naar de daartoe voorziene stortplaatsen. Deze vordering is niet van aard om de schadeverwekkende toestand te laten ophouden en bovendien zijn er andere legale manieren om de overtollige grond te verwijderen.

Met betrekking tot de gevorderde dwangsom bij niet naleving van de veroordeling tot uitvoering van de aanpassingswerken geldt wat hiervoor onder 8.2 wordt overwogen.

9.3.3. Op goede gronden, die het hof overneemt, wees de eerste rechter het bevrraagd herstel in goede staat van de landelijke uitwen die loopt van _____ naar de percelen nr _____ af als ongegrond.

9.4. De burgerlijke partijen maken ten aanzien van de beklagde aanspraak op de maximum rechtsplegingsvergoeding van € 1.000 in acht genomen het bedrag van hun vordering. Er is echter geen verantwoording om af te wijken van de basisrechtsplegingsvergoeding van € 400

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen, 2, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek, 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,

162, 162 bis, 190, 194, 195, 210, 211 en 211bis wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2^e van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
1022, 1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

ten gronde beslissend over de reeds ontvankelijk verklaarde beroepen, met eenparige stemmen:

op strafgebied :

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals nader aangegeven in randnummer 3 van het tussenarrest van 10 november 2005,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.1, A.2 en B samen tot een geldboete van € 250, verhoogd met 40 opdecimons en aldus gebracht op € 1.250 of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimons, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken aan het perceel weiland gelegen te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door

- het afgraven van het perceel tot de toegestane ophoging van maximum 30 cm inhoudende dat het perceel wordt afgegraven tot op het niveau van maximum 40 cm boven de onderliggende kleilaag,

- het verwijderen van de overtollige grond op een legale manier.

beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet binnen voormelde termijn worden uitgevoerd de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 120,30 in eerste aanleg en op € 110,03 in beroep,

op burgerlijk gebied :

wijzigt het bestreden vonnis als volgt :

verklaart de vordering van de burgerlijke partijen en ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond :

veroordeelt tot betaling aan de burgerlijke partijen van € 1.500, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1 januari 2001 tot heden en de gerechtelijke intrest vanaf heden,

beveelt op vordering van de burgerlijke partijen aan over te gaan tot het afgraven van het perceel weiland gelegen te kadastraal gekend tot de toegestane ophoging van maximum 30 cm inhoudende dat het perceel wordt afgegraven tot op het niveau van maximum 40 cm boven de onderliggende kleilaag, en dit binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partijen door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond.

veroordeelt tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep, die begroot wordt op € 400.

Kosten:		
	Afschriften:	45,60
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	24,43
		<hr/>
		100,03
	+ 10 % :	10,00
		<hr/>
	Totaal :€	110,03

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **21 maart 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;